

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **F. S.**

oskarżonego z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w B.,

z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt VII Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w B.,

z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt IX K [...],

na podstawie art. 539e § 2 in principio k.p.k.

1. oddala skargę,

**2. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt IX K [...], uniewinnił F. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Od tego wyroku apelacje wnieśli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. M. oraz prokurator Prokuratury Rejonowej w B.. W apelacjach podniesiono zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zeznań świadków oraz poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, że

oskarżony nie doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W związku z tym wniesli o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w B. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt VII Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania. Sąd podkreślił, że w sprawie zaistniały dwie różne wersje zdarzenia, oparte na depozycjach zainteresowanych stron, a Sąd I instancji nie sprostął wymogowi rzetelnego przeanalizowania dowodów pod kątem wewnętrznej spójności oraz konfrontacji ich z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Od powyższego wyroku skargę wniósł obrońca oskarżonego F. S., zarzucając naruszenie art. 437 k.p.k., które mogło mieć wpływ na jego treść, „przejawiające się w wydaniu na etapie postępowania apelacyjnego, orzeczenia o charakterze kasatoryjnym i uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt IX K [...], pomimo braku podstaw do wydania takiego orzeczenia”. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga nie mogła zostać uwzględniona.

Na wstępie przypomnieć należy, że zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do orzekania kasatoryjnego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17). Treść art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. przesądza, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 bądź art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Wprawdzie Sąd odwoławczy w tej sprawie nie wskazał jako powodu wydania orzeczenia kasatoryjnego żadnego z wymienionych wypadków, lecz odczytanie

rzeczywistej racji omawianego orzeczenia z jego uzasadnienia nie nastręcza trudności. Uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania powiązać należy z koniecznością ponownej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności osobowych źródeł dowodowych, a w konsekwencji krytyczną oceną uniewinnienia oskarżonego. Sąd odwoławczy przedstawiając powody uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji stwierdził, że przeprowadzona przez ten Sąd ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie spełniała wymogów określonych w art. 7 k.p.k. W tym kontekście wskazał na nienależytą ocenę zeznań części świadków, w tym pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonego. Skoro zatem ocena tych, istotnych dla rozstrzygnięcia dowodów, budziła zasadnicze wątpliwości Sądu odwoławczego, to konieczna była ponowna – kompleksowa i zgodna z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. – ich ocena, możliwa do zrealizowania wyłącznie w ponowionym postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Prawidłowa ocena tych źródeł dowodowych może bowiem doprowadzić do skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn, co w świetle art. 454 § 1 k.p.k. nie było dopuszczalne w postępowaniu odwoławczym, gdyż zgodnie z tym przepisem sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie.

W świetle powyższego można przyjąć, że Sąd odwoławczy zrealizował konieczny do oceny prawidłowości zastosowania art. 454 § 1 k.p.k. warunek, a mianowicie wykazał, że gdyby nie stwierdzone uchybienie (wadliwa ocena dowodów), to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie było niedopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania.

Skarga obrońcy oskarżonego zupełnie pomija te kwestie i koncentrując się na polemice z oceną osobowych źródeł dowodowych dokonaną przez Sąd odwoławczy, skutecznie nie podważa tych ustaleń, które legły u podstaw wydania wyroku. Stąd nie mogła ona być uznana za zasadną.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie. O kosztach sądowych postępowania skargowego rozstrzygnięto na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 1 k.p.k.